

Sarah Chase repeteert voor *Walden* / Marc Hoflack

Wat rest is een simpele lijn, die op haar beurt wel de rijkdom ademt die ze tegelijk opschort. Op het ogenblik dat Chase afstand neemt van haar verleden, overschrijdt de dans het geheugen en stoot op de nabijheid van een blinde vlek. In de lijn die de bewegingen vormen sublimeren de verhalen en gaan op in de dans zelf. Door het schrijven van namen trekt Chase zich als het ware terug uit haar eigen leven en danst. De herinnering toont zich gevoelig voor een anamnese van het dansbare: doorheen het geheugen van de motieven brengt de lijn een anamnese op gang die alludeert op de drijfveren van de dans. Een actief herinneringsproces slaat om in een willoze passiviteit, wordt overgeleverd aan de dans, geaffecteerd door de tijd. Op het kantelpunt danst Chase, of beter: ze danst het kantelpunt. Naar gelang de opvoering slaagt ze daarin, en helt de balans in de ene of de andere richting over. Daar het materiaal uit haar eigen leven komt wordt het er niet eenvoudiger op: de balans speelt de magie van de tijd uit tegen een private aangelegenheid. Dat maakt soms de zwakte uit van het stuk, maar op andere momenten ook de sterkte, omdat het ge-

heugen op diverse manieren aan het werk gezet wordt – in verhaal, beweging en emotie – en uiteindelijk toch op een zelfde punt lijkt af te stevenen.

Sublieme resonanties

Het geheugen van Chase werkt naarstig, het draait op volle toeren, en stelt meer vragen dan het beantwoordt. De voornaamste vraag waaraan we herinnerd worden is de onmogelijke: wat is dans? Alsof de dans steeds weer zichzelf in herinnering brengt. We stellen de vraag nogmaals, aan de hand van *Walden* (1998), een solo die Alexander Baervoets samen met Chase creëerde. Baervoets zou een goede gids moeten zijn; zijn gehele oeuvre gaat immers over die ene vraag. En hij maakt het zichzelf graag moeilijk, bijvoorbeeld door een verhaal te vertellen en te kijken wat er uit de bus komt, te kijken of hij de dans te snel af kan zijn, zelfs de tijd op de proef kan stellen. Met *Walden* verbaasde hij alvast vriend en vijand, en wellicht ook zichzelf. Of toch niet? We vermoeden immers het antwoord al.

De samenwerking met Baervoets was voor

Chase hoogst onconventioneel, het laatste waar de choreograaf op aanstuurde was zeggen hoe zij zou dansen. Zo krijgt Chase in *Walden* een radicale vrijheid om vanuit haar eigen danstaal een minimaal theateraal kader te bewerken. Baervoets zorgt slechts voor een uitgangspunt: een boek en een stoel. De enige choreografische aanwijzing is de richting: Chase beweegt zich van links naar rechts over het podium. Na twee dagen improvisatie in de studio knikte Baervoets en was de solo af – en het mag gezegd: het resultaat is fantastisch. Voor Baervoets biedt het boek *Walden* van de Amerikaanse vitalist Henry David Thoreau een uitdaging om zijn formalistische idioom op de proef te stellen door een theatrale input. Voor Chase is het verdrinken van een verhaal in beweging een bekende werkwijze. Toch twee maal dezelfde betrachting?

Op een videotape leest Chase een verhaal-fragment van Thoreau voor. Hoe hij zich terugtrekt in een uitgestrekt woud, en aan de rand van een meer een kluzenaarsbestaan begint, een leven in de natuur. Na de projectie begint Chase te dansen op muziek van Gavin